

La o inspecție

Sfârșit de an școlar. Program lejer, încheieri de medii, examinări pentru clarificarea unor situații, căldură de iunie. Vine directorul M în fugă, congestionat la față, panicat.

- Dom' profesor, a venit doamna Inspector General!

- Să fie sănătoasă și să plece la fel! O fi făcut insolație de la stat în fotoliu la umbră și a pornit în bejenie. Fii calm, domnule! Păstrează-ți firea, să nu faci vreo boală rapidă și fără preaviz!

Omul este cu adevărat îngrijorat.

- A spus că vrea să asiste la ora dumneavoastră!

- Bine, bine, sper să nu o fi tăiat clienții mei prin cartier după înghețată, sucuri și dulciuri, că sunt capabili! Ce gust sălcu și la cumătra asta: să vină în asistență la ultima oră de an școlar!... Asta chiar sună a premeditare!...

În urmă cu vreo două luni, la o clasă de a șaptea unde mă aflam, se deschisese ușa brusc, fără ciocănitul preventiv, și intrase cu avânt inspectoarea Generală urmată respectuos de director. Tocmai le povesteam elevilor niște secrete legate de utilizarea virgulei (cum cunoașterea rostului ei salvase viața unui om!), așa că fărtații ascultau captivați și nu s-au deranjat să se ridice în picioare și să salute pe intruși, pentru că așa îi povățuisem cu alte prilejuri.

Am terminat în aprecierile pozitive ale publicului, apoi m-am adresat nou-veniților:

- Bună ziua! Scopul și durata vizitei?!

Puțin descumpănită, inspectoarea mi-a atras atenția:

- Acolo, în spatele clasei, este o hârtie pe jos!

- Vai, se poate?! m-am prefăcut peste măsură de mirat. În recreație facem ședință și luăm măsuri! Și acum rămâneți la ora noastră sau vă reținem de la alte activități foarte importante?

- În recreație vă aștept la cabinetul tovarășului director! mi s-a comunicat în viu grai puțin suierat.

În cabinet, doamna inspectoare mi-a spus că auzise lucruri foarte bune despre mine, dar că, la fața locului, i-am făcut impresia unui tip impertinent și arogant. La rândul meu, i-am raportat că nu are explicație pentru felul intempestiv în care intrase în clasă, chiar dacă o însoțea directorul, iar faptul că n-a rămas în asistență anula orice observație referitoare la activitatea mea profesională și la pregătirea elevilor.

- Voi veni altădată! a promis cu iritare în glas.

M-am gândit că-i vorbă în vânt, dar n-a fost să fie. Madam a venit la ultima oră de curs din ultima zi de școală.

Am salutat politicos pe Inspectoarea Generală și am invitat-o la clasă, conform uzanțelor. În fond, era o doamnă cumsecade, cu bune recomandări profesionale, puțin intrigată de atitudinea mea degajată și relaxată.

Clasa a șaptea aștepta într-o hărmălaie acceptabilă. Au urmat câteva schimburi de informații:

Eu: Ce mai e nou?

Elev: Abia așteptăm să ne vedem la anul!

Eu: Absenți?

Elev: N-avem produse proaspete.

Eu: Plecați undeva în vara asta? La munte? La mare? În Deltă? În sus? În lateral?...

Elev: Pe aproape! Pe la buncii supraviețuitori, la țară, să nu ne rătăcim prin depărtări, fără bani și alte bagaje!

- Bine! Și acum, *hai să interpretăm tema de zi!* Care e?

- Recapitulare finală! Apoi poate ne pictați și niște note, să ne crape obrazul de bucurie!...

Ora a decurs ireal, cam cum visează un profesor în condițiile unei asistențe. La zecile de întrebări pe care le-am adresat, am primit răspunsuri de bună și foarte bună calitate, în contextul tuturor mâinilor ridicate. În fine, ne-am despărțit cu urări de vacanță plăcută.

- Rar mi-a fost dat să văd așa ceva! a exclamat inspectoarea. Nu-mi vine să cred că la clasa a șaptea copiii au un asemenea nivel de cunoștințe! Parcă-s studenți! Cum reușiți să-i faceți să învețe?

- Nu-i nici un secret. Am făcut recapitularea sub forma unor întrebări succesive, circa cincizeci. Eu doar le-am pus și ei au răspuns.

- Este extraordinar că au învățat, fiindcă toți au fost cu mâinile ridicate! Și atunci, cum se face că au medii de toate notele, inclusiv cinci și șase?

Cele cincizeci de întrebări sunt cu grade diferite de dificultate. Eu îi desemnam să răspundă pe acei elevi cărora știu că le sunt accesibile. Altfel spus, elevii de note cinci-șase au răspuns la întrebări simple, cei de șapte-opt – la cele cu dificultate sporită, iar cei de nouă-zece la cele mai complicate. Ceea ce ați urmărit a fost un spectacol acceptat de toți și folositor fiecăruia, inclusiv dumneavoastră, când o să vă întoarceți la catedră. Trebuie să fi observat că, la un moment dat, am spus: *hai să interpretăm tema de zi!* La aceste aspecte mă refeream.

- Vă felicit! Dar trebuie să vă spun că aveți un mod de a fi foarte nesuferit!

- Vă mulțumesc pentru felicitări și pentru sinceritate! Sper să nu alunec din tristețe în depri-mare pe baza lor!...

Dialoguri neconvenționale

Ion Avram

PLOAIA

Mai întâi un vânt ușor. Ca o veste. Dinspre Dunăre. Foșnesc frunzele. Se umflă perdeaua cu nuferi. Vrabiește. Copii. Pe alee. Prin iarbă. Soarele – undeva, la marginea orașului. Apoi, alt vânt. Ca un cerb speriat. Îndoind crengile. Zgribulind frunzele, vrăbiușele, părul copiilor, praful, perdeaua cu nuferi. Apoi, alt vânt... Și alt vânt... Ca o turmă în galop...

Și, deodată, pe fereastră, peste Dunăre, peste oraș, coama neagră a norului. Umbra lui. Încet, greu, plin.

Primul fulger anunță primul tunet. Lung. Până departe.

Se înfioară memoria: *Nori negri și grei pe câmpia verde... Când plouă, să nu stai sub copac, că te trăsnește!*

Alt fulger. Alt tunet.

Când plouă, să nu stai la fereastră, că te trăsnește!

La început, stropi mari, rari și reci înfioară locul. Vântul se oprește brusc.

Apoi, ploaia... Curată... Cu bucurie...

- *Bună ploaie! și curată!*

Toader Zumbălai pufăie din țigară. Rezemat de poartă. Ochii pe cer. Ghiță Groapă, lângă el, pe o buturugă.

- *Da`, bună! Da`, ai văzut șuvoiul?! Hî, hî, hî!*

- *Nu poți să faci ceva bun, cuiva, fără să faci ceva rău, altcuiva!*

- *Hai, dom`le, chiar așa?! Ce spui mata, acolo? Hî, hî, hî!*

- *Eu spun ce spun.*
- *Hai, dom'le! Nu-nțeleg!*
- *Cred. Fă și tu ceva bun, și-ai să vezi!*
- *Hî, hî, hî! Ce-am să văd?*
- *Ai să vezi...*
- *Hai, dom'le! Chiar așa?! Hî, hî, hî!*

Ochii pe cer.

- *Se duc norii... și pe la alții...*
- *Dă-i în p... măsi! Hî-hî-hî!*
- *Băi, Groapă! De ce ești rău, când poți să fii bun?!*

Se duc norii și pe la alții.

SE FURĂ, DOMNULE, SE FURĂ!

- Măi, omule, stai să-ți explic!...
- Ce să-mi explici?
- Sunt argumente care...
- Lasă, dom'le, argumentele! Nu ai dreptate și basta!
- Dar nu despre dreptate e vorba... Spuneam că se fură prea mult, și de aceea...
- Nu-i adevărat, nu se fură cum spui tu!
- Dar cum se fură?
- Te rog, fără bășcălie! Se fură, ori nu se fură?
- Se fură, domnule, se fură!
- N-ai dreptate!
- De ce n-am dreptate?
- N-ai dreptate pentru că n-ai dreptate, înțelegi?
- Nu-nțeleg.
- Nu vrei să-nțelegi, nu că nu-nțelegi.
- Ce să-nțeleg?
- Ce ți-am spus.
- Ce mi-ai spus?
- Păi, vezi ? Ți-am spus că nu-nțelegi. Cum să-nțelegi, dacă nu știi ce să-nțelegi?
- Cum nu știi?
- Nu știi, cum nu se știe când nu se știe, așa nu știi.
- Măi, omule, tu mai știi despre ce vorbeam?
- Da' ce, mă crezi idiot?
- N-am spus asta.
- N-ai spus-o, da' așa mă crezi. Ce, nu se vede? Te știu eu ce hahaleră ești!
- Eu nu te-am jignit.

- Ba, m-ai jignit!
- Când te-am jignit?
- Când vorbeai de furat.
- Am zis, doar, că se fură cam mult - așa, în general... Doar nu crezi că mă refeream...
- Nu cred nimic, dom'le. Ți-am mai spus: nu ai dreptate și basta!
- Și eu îți repet: nu despre dreptate e vorba.
- Dar, despre ce?
- În principiu, este vorba de principii.
- Mai slăbește-mă, dom'le, cu principiile tale! Nu mă interesează nici un fel de principiu. Un singur lucru e clar: nu ai dreptate!
- În cazul acesta cred că nu cunoști noțiunea de principiu.
- Ce vorbești, nene! Domnu' intelectual crede că eu, care fac business-uri cu țânșpe județe și enșpe țări n-aș ști ce-i principiu! Numai 'mnealui știe, că-i intelectual rasat. Și asta, cică nu-i jignire! Dacă nu-i jignire, atunci ce-i?
- N-a fost decât o observație. Nu-i nici o nenorocire să nu înțelegi înțelesul unor cuvinte. Se poate întâmpla oricui.
- Oricui, numai 'mnealui nu, că-i intelectual, nu un prăpădit de comerciant ca... Văd eu unde bați cu presupusul.
- Nu bat nicăieri... Vorbeam doar de înțelesul cuvântului principiu și spuneam că...
- Dacă ești așa de deștept, spune tu: ce-i aia principiu? Dacă știi – știi, dacă nu știi – nu știi și basta!
- Lasă, nu e cazul să ne dăm în spectacol!
- E clar. Dăm înapoi... Deci, nu știm. Și ne dăm intelectuali rasați.
- N-am spus că nu știu, am spus că nu e cazul...
- Nu e cazul, în acest caz, este tot un fel de nu știu. Deci, nu știi. Pariez, pe cât vrei, că nu știi!
- Nu paria, că pierzi!
- Nu contează!

- Nu-mi pun eu mintea cu tine.
- Vezi cum mă jignești? Dacă nu pariezi, înseamnă că nu știi.
- Bine... Atunci, hai să pariem!
- Pe-o sută de dolari.
- Nu pot. N-am o sută de dolari.
- Dacă n-ai, înseamnă că nu știi. Ai pierdut.
- Ba știu, dar nu am...
- Dacă știi, atunci spune ce înseamnă principiu?
- În principiu, principiul este o idee care fundamentează un sistem, un fel de convingere, de certitudine asupra unei chestiuni...
- Ha, ha, ha! În principiu, principiul este... bla, bla, bla și langa, langa! Hai, dom'le, c-ai feștelit-o! Intelectualu' lu' pește!

- Te rog să nu mă jignești! la dicționarul și vezi!
- Ce să văd? Arată-mi, în ce dicționar scrie: „în principiu, principiul este...”?!
- Așa a venit vorba. Însă, definiția era tocmai în partea aceea cu bla, bla, bla și langa, langa – pe care n-ai binevoit s-o iei în considerare.
- Ce vorbești, dom’le! Adică, tot eu sunt prostul...
- N-am spus asta.
- N-ai spus-o, dar se vede cum gândești...
- Cum gândesc?
- Că, adică, eu sunt un comerciant prăpădit și-mi permit să contrazic un intelectual rasat.
- Greșești. Și, mai termin-o cu intelectualul acesta rasat, că nu se dă nimeni rasat. Am spus eu că sunt intelectual rasat?
- N-ai spus, da’ se vede cum gândești, am mai spus-o!
- Atunci, dacă așa se vede, așa o fi...
- Aha, vezi?! Te dai rasat!
- Măi, omule, hai s-o lăsăm baltă! Așa, n-ajungem nicăieri.
- Da’ unde vrei s-ajungi?
- Eu? Nicăieri. Vorbeam despre principii.

- Ce-i cu principiile?
- Principiile... ori le ai, ori nu le ai. Nu sunt obligatorii, da’i mai bine să le ai.
- Adică, unii le au – și-s deștepți, alții nu le au – și-s proști.
- N-am spus asta.
- N-ai spus-o, da’ se vede cum gândești.
- Cum gândesc?
- Cum se vede.
- Cum se vede?
- Că, adică, unii sunt intelectuali rasați, ca tine, și alții sunt comercianți, ca mine.
- Dacă așa se vede, așa o fi.
- Vezi că te dai rasat?
- Nu mă dau.
- Ba te dai, că așa se vede.
- Dacă așa se vede, așa o fi.
- Păi, eu ce-ți spuneam?
- Că mă dau rasat.
- Și, nu te dai?
- Nu mă dau.
- Da’, așa se vede.
- Dacă așa se vede, așa o fi...

FAPTELE OMENIEI

Dacă am avut o calitate (care poate fi luată drept slăbiciune) în viața asta, a fost mila. Asta ca să suplinească nenumăratele neajunsuri ale mele. Mila m-a covârșit de fiecare dată când am privit pe cineva care suferă, fie om, fie altă făptură creată de Dumnezeu. De multe ori mila m-a rupt în două. Dacă vedeam pe cineva rănit sau bolnav mă cuprindea o milă sfâșietoare, în virtutea căreia lăcrimam abundent și rămâneam cu gândul la imaginea suferinței și la neputința mea de a îndrepta lucrurile sau cel puțin a ușura situația.

De la fetița albaneză născută la Skopje, Agnese Gonxhe Bojaxhiu, până la Fericita Tereza de Calcutta, drumul carității a născut mii de persoane care s-au dedicat ajutorării aproapelui. Prin intermediul ei a luat naștere cea mai mare congregație din lume, intitulată „Misionarele Carității”, care lucrează în spitale, mănăstiri, instituții de asistență socială. Nu de fiecare dată, mila mea a fost acceptată sau apreciată. Mai curând, respinsă. De obicei, oamenii se grăbesc să te judece și să pună etichete. Mila e considerată un mare handicap pentru cei care o manifestă și nu o trăsătură morală de caracter, lipsa acesteia putând duce la osândire. Degeaba faci rugăciuni cu nemiluita, ții post, nu lucrezi în zilele de sărbătoare, dacă nu ai milă pentru aproapele aflat în suferință. A face să plângă un copil e tot atât de grav ca atunci când l-ai mutila, pentru că, într-un fel, l-ai mutilat sufletește. A nu manifesta înțelegere pentru un om sărman, cu familie grea, este la fel de grav. A nu da de pomană unui bătrân sau bolnav este o dovadă de uscăciune sufletească,

egoism și chiar răutate.

Pe mine mila m-a purtat foarte departe, adeseori în detrimentul meu, căci s-a dovedit, de câte ori am avut milă de cineva, tocmai acolo s-a grăbit să mă lovească acolo unde durea mai tare. Am tăcut, am suportat, m-am ferit să judec, dar în sinea mea nu eram de acord și-mi promiteam să nu mă mai implic în toate cazurile nefericite. Dar n-am putut, mereu se ivea cineva care avea nevoie de ajutor, nu neapărat al meu, dar mă nimeream acolo și nu puteam sta indiferentă. Nu trecea mult timp și exact persoana pe care o ajutasem cel mai mult se întorcea împotriva mea cu înverșunare și chiar ură.

Firea omenească e foarte ciudată și schimbătoare și mi-e destul de greu s-o înțeleg. Eu sunt foarte recunoscătoare față de oamenii care mi-au făcut un bine vreodată. Nu-i uit și le port recunoștință. Am fost de multe ori în strâmtorări și Dumnezeu nu m-a lăsat. Mi-a trimis oameni care m-au scos din necaz, la timpul potrivit. Vorba românească: **A fi om e lucru mare** este adevărată, dar cât de rar întâlnești un om cu adevărat, care să nu se gândească la recompense, ori la vreun interes personal!

Cunosc și acum oameni frumoși sufletește și îngăduitori care sar în ajutor fără nici o pretenție. Lor le port respect și-i păstrez în amintire. Îi mulțumesc Lui Dumnezeu că totdeauna mi-a trimis oameni de omenie, astfel încât am putut să supraviețuiesc și să mă înalț la nivelul cuvântului Om, ca să nu rămân de rușine și să depun mărturie.

IARĂȘI ȘI IARĂȘI DESPRE CĂRȚI

Travaliul lecturii e cu mult mai istovitor decât exercițiul scrisului. Oricum sunt mai mulți scriitori decât cititori. Iar cărți apar cu duiumul. Asta se întâmplă în ultimul sfert de veac. Din nenorocire. Lectura este pentru unii osândă, pacoste, în loc să fie recompensă, premiu, terapie, medicament. Eu n-am cunoscut bucurie mai mare decât lectura. Ea a fost pe primul plan. Pepita din muntele de steril numit viață.

Cu moartea deasupra creștetului, mi-am făcut de lucru și am anexat patului-recamier o bibliotecă având 4 rafturi pe care le-am înțesat cu cărți pe 2-3 rânduri. Le-am burdușit în asemenea hal încât rafturile s-au descentrat, ușile s-au crăcănat, rafturile s-au curbat, o dată cu arcuirea ramei patului pe care au fost așezate. Spatele din placaj al bibliotecii a coborât cu un trosnet surd din cuiele lui. Rezultatul? O bibliotecă șuie (doar e alcătuită din toate creațiile mele – pe care le grămădisem ani de zile în cutii de carton și le stivuisem prin toată casa).

Trebuie s-o iau de la capăt (a câta oară?), să dau toate cărțile jos (mi-au trebuit trei zile să le selectez și să le așez frumos pe căprării). Scurtă mi-a fost bucuria. Acum mă uit la toată această construcție chinuită, gata să se prăbușească precum casa grecilor (în mintea mea, deja pâraie totul și se crapă!).

Grea e povara cuvintelor mele, de vreme ce nici un raft, oricât de solid, nu o mai ține! Și câte nu am aruncat zilele astea la gunoi! Trash, trash, trash, la coșul istoriei. O viață. 45 de ani de trudă creativă stau să se ruineze după ce, până și calculatorul refuză să le mai primească, pretextând că are memorie insuficientă și nu mai pot fi salvate. SOS! Cine vrea cuvintele mele?

Toată viața am cărașit cărți. Nici măcar Badea Cârțan nu m-a întrecut. Câtă vreme am fost bibliotecară la cea mai mare întreprindere siderurgică din țară, am cărat colete de la CLDC (Centrul de Librării și Difuzare a Cărții) – lunar, câte 10-15 colete grele, vreme de 30 de ani. Pe unde mă duc, pe unde mă întorc, car cu mine câteva cărți în poșetă, în sacoșă, în mapă, în brațe, la subțioară, în spate. Grea e cultura, ca bolovanul lui Sisif, stăruitorul în ascensiune.

Îmi place să cred că poezia poate salva vieți. E un deziderat mai vechi. De pildă, un om își pune în cap să se sinucidă. Dar nu se îndură, până nu termină de citit un poem despre viață. La sfârșitul poemului, omul se răzgândește. Responsabilitatea autorului e cu atât mai mare. Arta lui nu trebuie să inducă stări depresive, ci stenice, încurajatoare. Chiar dacă realitatea nu e întotdeauna așa, dimpotrivă.

Și, slavă Domnului, că mai există librării și biblioteci! De-a lungul anilor, prestigiul meu a scăzut direct proporțional cu numărul cărților editate. Dar și sfânta invidie a oamenilor a crescut nemăsurat, până la minimalizarea reușitelor mele zdrobitoare legate de cele patru cărți de critică la opera lui Marin Preda, de numeroasele cărți de eseistică, spiritualitate, de poezie (cca. 40 de volume), cărți de copii, teatru, călătorii, eseuri, reflecții spirituale ș.a.

Simțeam aproape gustul energiei negative, trimisă prin ochi, gesturi și cuvinte, de la confrății de condei, dar și a numeroșilor veleitari râvnitori la podiumul valoric și al gloriei literare. Amatorismul în orice domeniu face ravagii, e insistent și obraznic și dă jos de pe tron, adeseori, profesionalismul. Nu e de ajuns să scrii o broșură sau o cărțuie de versuri, ca să te numești poet. Nimeni n-a făcut gaură în cer cu asta. Ca să ajungi pe o anumită treaptă a afirmării într-un domeniu, trebuie să te dedici, uneori toată viața, nu în salturi, nu pe porțiuni, nu programat pe n-șpe zile, săptămâni, luni.

Arta e un exercițiu continuu care necesită efort și dăruire. Uneori, lipsa de exercițiu se simte și se reflectă în creație. Fără o anumită bază nu poți construi. Și, slavă Domnului, că mai există librării și biblioteci. Chiar dacă puține de tot.

Azi și întotdeauna

THE SECOND WALTZ – FANTEZIE ÎN SPAȚIU TÂRZIU

Dimineață, mă aflam din nou în acea răscruce onirică, buimăcită, neștiind încotrova mă vor purta pașii spiritului. Zărilor se revărsau cu aburi lichizi pe fereastra retinei. Sau poate a închipuirii. Durerea de cap stăruia încă de cu noapte și nu mă slăbise. Din pricina barbituricelor luate, vai!, prea des și nesăbuit, nici nu mai puteam plânge. O, plânsul benefic și limpezitor care-mi stivuia gândurile, de fiecare dată, de o bună vreme nu mai voia să se dezlănțuie, să mă dezlănțuie, să pot din nou să mă rostogolesc prin țărâna uimirii, să zgârii, să mușc un căuș de pământ, da, să mă spăl cu țărâna, înspumându-mi cu patimă grumazul, mâinile, sânii, coapsa rotundă, și astfel, curată de lutul flămând, să-mi reînviu începutul, când apa mă înfierbânta, seducătoare și castă, în hăul fântânii pe pașnicul grui de acasă. Să mă albesc de țărână, de mine, de amintiri, de tot și de toate, fiindcă, deh!, se adunaseră mult prea multe!

Și smulgerea din carne, din sânge, a ultimului nume, din logodna cea de pe urmă, fuse-se picătura în plus care nu mai avea loc nici în potir, nici în amforă. Iar peste toate, trecerea unui vapor alb, supraetajat, pe o Dunăre mai limpede decât cerul. Plutea ca din altă lume, precum vasul fantomă al Olandezului Zburător, dar nu în ceață, ci într-un cristal de imagine, dureros de pură, pe care vederea nici măcar n-o putea suporta, așa cum nu suporti frumusețea, cea care, vai!, nici măcar nu mai poate salva lumea.

Pentru că lumea, cu adevărat, nu vrea să fie salvată. Ei îi place prăbușirea, căderea-n abisurile mocirloase, acolo-i de ea, nu pe stei, nu cu ochii spre înălțimile de nepătruns. Și „Cerulea înstelată deasupra noastră” și „legea morală din noi”, obnubilate de prea multele și prea atrăgătoare virtualități care, atunci când vrei să le atingi, se năruiesc de îndată!

Pierdusem, așadar, iarăși, un nume din inventarul memoriei, un chip, un fir, o proiecție ideatică și, chiar dacă nu voiam să recunosc în

ruptul capului, proporțiile dezastrului se anunțau pe măsură. Dar asta aveam s-o aflăm cu mult mai târziu, pe măsură ce durerea avea să devină insuportabilă. Deocamdată, mă năruiam în sine, inima mi se împuricase, adică se redusese la această mărime etalon, aproape invizibilă.

Și deodată, pe neașteptate, am auzit ceva ce numai în vis (ori în Paradis) îmi va fi dat să aud cu auzul inimii. The Second Waltz – al lui Dmitri Șostakovici și Andre Rieu a început să danseze pe retina mea, având drept parteneră fidelă vioara lui, devenită parte din ființă. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori, l-aș fi ascultat până la epuizare. Orchestra, instrumentiștii și chiar dirijorul abia mai respirau, un copil dădea drumul columbelor albe și ele reveneau pe umerii lui și pe creștet, fâlfâind din aripi ușor. Culorile spectrului se așterneau pe o pânză pe șevalet, supuse de penelul artistei, valurile se auzeau mugind chiar din interiorul picturii încă jilave. Erau niște strigăte stridente, patetice de albatroși flămânzi și lacomi în siajul valurilor. Vioristul, la țarm, părea Eroul pierdut într-un ocean de nisip unde doar tălpile goale păreau martore ale sunetului neauzit. Pești albi lângă țarm, zăcând cu boturile căscate, cu bronhiile vineții, cu burțile umflate, aproape putrede, cu ochi înghețați. Și, My Heart Will Go On. Unde? La mila zero? La Mila 80?

Corăbiile, da, corăbiile mi-l îndepărtau și mai mult pe Ulisse, cel de multă vreme plecat din Ithaca, ademenit de nimfa Circe. Iar eu, la război, țeseam printre gânduri cuvinte neinventate, pânze din vele de doruri. Și iarăși Dunărea în legănarea ei azurie în care cerul se prăbușea uneori fără zgomot.

Timonierul de strajă străbătea pământul de apă chiar fără busolă și fără de hartă, iar valurile se spărgeau brutal de catarg. Apoi culoarul acela verde-orange. Și din nou, sala somptuoasă, toată aurită, în care solistul dansa cu vioara, făcând salturi și rotiri spectaculoase, singur, singur în imensul palat imperial în care luxurianța, candelabrele, lampioanele ori lumina filtrată feeric în zeci de vitralii te asurzeau pur și simplu. Omul în frac, cu papillon, cu lavalieră, valsând cu vioara, a rupt, a spart în clipele acelea toate zăgazurile și sarea lacrimilor a țâșnit din belșug, până la istov, până la zăcere, până aproape de agonie, precum fluturile sub vidul din clopotul de cristal, zbatându-se până la ultimul răsuflet.

Și Edelweiss, în Alpii Meridionali, și eu cu ochii scurși la o casă de lemn cu scara scârțâind, un cerdac suspendat unde singurul martor – fermierul bărbos, cu ochi luminoși și cu zâmbet

deschis nu mă aștepta, desigur, pe mine... Omul în fața imensității muntelui cu vârfurile albite, la poalele căruia femei în rochii lungi, pastel, cu crinolină, cântau dumnezeiește. Pe un pod, Clong Dance-ul olandez ori helvetic, cu femeile acelea având bonetele albe, scrobite, așezate cochet peste podoabele lor capilare, având în picioare botine cusute artizanal.

Un dans încins pe un pod peste inimi. Iar peste toate, nebunia generală în fața minunii numită muzică, nimeni nu rezista acestui avânt de frumusețe, tinerețe spirituală. Nici eu n-am rezistat. Și eu m-am învățit până la amețire, până la crunta lovire de mobile în spațiul târziu și îngust al odăii... Trupuri înlănțuite, mâini îmbrățișându-se, ori brațe încolăcindu-se, dansând după ritmul... Iar protagonistul, Andre Rieu – în concertul său magnific Love Around The World.

Apoi, iar Dark Eyes, Oci ciornie, - celebrul șlagăr rusesc care mi-a legănat copilăria – la mal de fluviu, alături de Serile de la Moscova. Basarabia din sângele matern mă striga, cerându-și dreptul la audiență. Și toate rănilile mele deschise primind unguentul domolitor de arșiță, de usturime și de durere. Toate pentru un vals. Valsul inimii, al florilor, al Natașei, al Evei. Chiar, de ce nu i-a compus nimeni nici un vals acestei protomame, născătoare de om, fără de a cărei fericită greșală – noi am fi flori și fluturi în Grădina Paradisului. Și din nou The Second Waltz, un vals pe covertă, un vals însăilat de bețișoare pe xilofon ori ciupit de strune de harpă, dansat fără prea multe conveniențe, de perechi de femei, de un om cu o vioară în brațe, de bătrâni, de copii, și de mine alături de ei, împleticită-n dureri vechi și noi, amețită...

Lacrimă de mir, mireasmă de tuberoză peste fărâme de suflet risipite în dezordine. Mirabil efect, convalescență, plăcută sfârșeală, tămăduire și analgezic ori toate la un loc, până la o eventuală, din nou, nebuloasă prăbușire ori limpezire...

Proză scurtă

Luminița Potârniche

Scena unei crime

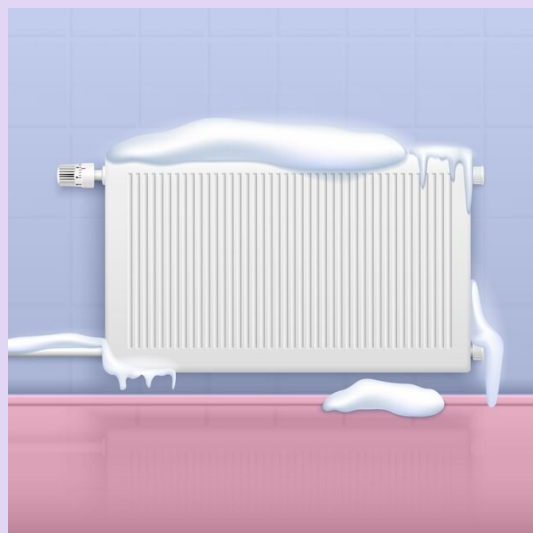
Plouă. Nimic nou. Sub geamuri, niște muncitori de la ADP taie copacii lui Dumnezeu. I-or trebui Lui ca să-și facă focul. Deja au umplut o remorcă de bușteni. Copacii ăștia au fost plantați de noi acum 43 de ani. N-am știut atunci că peste ani vor deveni lemne de foc. Mă aștept să cadă cerul peste blocul nostru. În ultimii ani, plopii aceștia făceau toată treaba, țineau cupola albăstrie deasupra, în echilibru. La televizor cineva spune, atenție, urmează imagini șocante! E un stereotip. Mă sperie, doar că nu mă mai șochea-

ză de mult timp nimic. Aștept de prin lumea asta un gând răătăcit, ca o scrisoare întârziată rămasă pe fundul tolbei poștaşului. Plouă. Amintirea copacilor uciși a lăsat sânge arămiu de rumeguș în spațiul verde. Conturul umbrei lor. Trebuia închis locul cu o panglică pe care să scrie: nu treceți, aici s-a săvârșit o crimă! Dar dimineața trece mai departe nepăsătoare. Umbrela, ca un tovarăș de taină, mă așteaptă pe hol. Vino!, zice. Sub mine vei putea plânge liniștită, fără să sărezi ploaia. Fiecare cu lacrimile ei...

Tête-à-tête cu agentul termic

Agentul termic tropăie înfrigurat prin casă. Încerc să mă împrietenesc cu el. E ca o promisiune de dezgheț. Aștept să se ridice mira și să văd dacă a înghețat afară. Dacă e cale de parcurs sau de alunecat. La Polul Nord al abstenenței ninge cu stropi nesolidificați. Ca toate lucrurile imperfecte, este o apă de ploaie... Diluvii săcâitoare curg în aorta plictisită și ea de spasme. Cred că și caleștile vestitorilor de bune speranțe s-au întroienit undeva. E o cale lungă, lungă să n-ajungă nicăieri... Cel mai cald corp în proximitatea absolută, un trup de oțel structurat pe elemente. Organizarea palpabilului. Cele nevăzute sunt subtile. Nu-și divulgă alcătuirea. Le iau cum vin sau nu vin. Dar de așteptat, tot aștept. Nu-mi pot refuza senzația. Ierburi miraculoase cresc între secunde. Ceasul devine o seră sferică plină de clipe paradi-

siace. Îl scutur puțin și timpul o ia de la stânga la dreapta.

Necinstea oamenilor cinstiți

Când spunem că noi nu furăm, noi fiind oamenii de rând, poporul, greșim. De când au venit la bloc timpurile astea individualiste, con-torizări, separări, debranșări, am învățat și eu multe despre cinstea oamenilor... cinstiți. După ce a apus epoca paușalului la apă, rece și caldă, au apărut apometrele montate în apartamente.

Tot de atunci s-a ob-servat un paradox. Familii curate, îngriji-te, cu mai mulți membri, au început să consume câte un me-ttru cub de apă rece și câte unul, poate la două luni, de apă caldă.

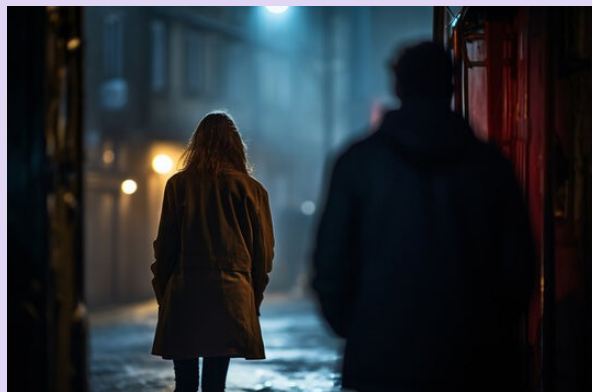
La uimirea administratorului și a vecinilor au mo-tivat că au serviciu și, deci, nu trag apa la wc, ba-ie fac tot pe la muncă, mănâncă din țiplă, hainele

nu le spală, le aruncă și iau altele. Apoi s-a trecut la faza cu separația de instalație de apă și bran-șament individual. Apometrele se află acum în subsol. Lumea a început să plătească normal, 7-8 mc sau chiar peste. Deși au în continuare serviciu și și-ar putea rezolva treburile pe acolo. Bucluca-șele repartitoare de costuri la încălzire, altă po-veste. La paușal plăteam mult și aveam sau nu aveam cu toții aceeași căldură. Apoi am montat repartitoare. Lumea a început să dea zero con-sum, plăteau doar țevi, consum comun, sub pre-textul că nu stau acasă, țin caloriferele închise. Eu plăteam 3-4 milioane pe timp de lună de iar-nă și mă înfofoleam. Aveam vecini care dădeau câțiva lei și stăteau în mânecute. Dar și epoca asta fericită s-a terminat. Orașul a fost înțăr-cat de la căldura centralizată. Primii care au montat centrale de apartament au fost cei care spuneau că țin caloriferele închise pe timpul repartitoare-lor. Ei au fost primii care au spus că nu pot sta în frig. Deci, cum suntem? Cinstiți?

Doar pisici...

Aseară, în autobuz... Autobuzul venea de la gară aproape gol. Ora 20,00. Frig și întuneric pe stradă, lume puțină. Dacă eram cu totul vreo zece pasageri în toată hudubaia... După vreo două stații îmi dau seama că, pe ultimul rând de bănci, în spatele autobuzului, un individ vorbește continuu, râde, gesticulează. Pare că vorbește singur. Mă uit la el și îmi schimb repede privi-rea pentru că dă semne că se bucură. Are o față teribil de mobilă, vorbește și își schimonosește neîncetat chipul. Bun, îmi zic! O fi vorbind la te-lefon. Poate are handsfree. Sau e beat. Sau e bolnav psihic. Una din trei sigur este. După încă vreo câteva stații prima ipoteză pică. Rămân doar: beat sau nebun. Se apropie stația la care trebuie să cobor eu. În autobuz mai rămăsese-răm vreo câțiva. Cu o stație înainte de cea la care cobor eu, el nu coboară. Crește probabili-tatea de a coborî cu mine. Și așa, stația mea e penultima până la capăt de linie. Acolo ajunge, uneori, doar șoferul. Și vine și stația mea. Cobor disperată împreună cu vocalul personaj.

Mă uit dreapta-stânga, jur-împrejur. Ajung din urmă un tip cu gluga trasă pe ochi și îl „acostez”. În gând îmi zic, poate am scăpat de dracul și am dat peste tat-su. Dar omul cu glugă se dovedește ok. Își dă gluga pe spate, o fi zis să văd cu cine vorbesc.

Traversăm împreună strada pustie și, bonus, gangul. Îi mulțumesc. Omul se duce pe drumul lui, spre dreapta. Eu, pe al meu, spre stânga. La loc de lumină strada pare sigură. Doar pisici...

Vremuri dificile cu parfum greu

Astăzi în tramvai, boierie curată! Scaune cu încălzire, mai bine ca acasă.

Afară, vreme de câine rău. Înainte, la container haită de câini, ca să păstrăm nota. Abia de am putut arunca punga de gunoi. Erau vreo zece, hămăitori și destul de supărați. Până să vină tramvaiul i-am putut număra pe toți, cum traversau ei încolonați regulamentar pe trecerea de pietoni, ținându-se aproape de un om

al străzii îmbrăcat în pelerină de ploaie galbenă, cu băț în mână și un picior mai scurt. Dar, să revenim în tramvai, unde-i cald și bine. Și multă gălăgie. Mulți elevi de liceu. Drăguți, veseli, zgomoși. Pentru a nu știu câta oară înțeleg că pe majoritatea îi cheamă „băi, c..ie!”. Pe vremea liceului meu îi chema Puiu, Jordache, Oxiur (!!!) Nici așa nu era bine. La întoarcere, tot cu tramvaiul, un tip superblazat, cca clasa a noua, fuma cu îndârjire dintr-o țigară electronică. Vremuri dificile. Când o fi avut timp să dezvolte o așa dependență încât să îi trebuiască amăgeli?! Era cât p-aci să cobor din pricina lui. Aburul acela suspect semăna la miros cu renumitul odorizant de mașină sub formă de brăduț roz, aromă de aca-dea și parfum ieftin bulgăresc. Numai bun să te ia de cap, de stomac, de toate cele.

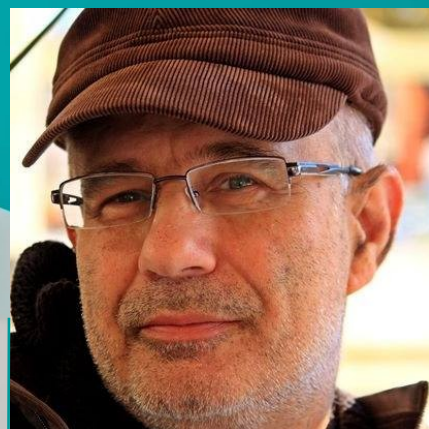
Instrument de măsurat efemerul

Ziua s-a născut în lume și-și caută un locșor. Cam firavă, cam lenevoasă. Lipsită de lumină, cu ochii cârpiți, pășește și întoarce colțul covorului. Are pentru fiecare câte un mesaj, câte o misiune. E atât de versatilă încât poate părea diferită pentru fiecare dintre noi în parte. Azi, pentru mine, e rece, noroasă, distantă. Îmi șoptește ceva despre niște îndatoriri și niște drumuri precipitate și scurte. E clevetitoare și-mi sugerează deziluzia unei alte zile, mai proastă, cică, decât ea. De fapt, despre o dezamăgire spune ea că e vorba. Cum e și normal, dacă pornești de la o amăgire, totul e posibil, chiar și un prefix. Ziua asta și-a zis joi. Pe scurt. Mie mi se pare că tare mai seamănă cu cele din neamul ei. Le-am mai cunoscut și pe celelalte. Își ziceau luni, marți, miercuri. Cine le mai știe. Zice că mai sunt și vineri, sâmbătă, duminică. Niște convenții de-ale lor și de-ale noastre, care ne luăm după semne ca să nu greșim prea mult. De greșit tot greșim. Dar o facem între coordonate spațio-temporale, așa, organizat. Nu de capul nostru, aiurea, fără timp și spațiu. Momentan, ea zice că ar fi de prânz. Dar cred că se cam înșeală. Lumina e, ca și mai înainte, pală, cenușie și rece. Mă trece un

fior pe șira spinării. O fi o emoție. Oasele mele sunt destul de emotive de la un timp. Împart secunda dintre două respirații în gând. Mă simt ca un instrument deosebit de performant de măsurat efemerul. Ce n-am prea văzut eu în această minunată zi care se numește joi, n-am prea văzut oameni. Or fi și ei pe undeva, aciuți în câte-o convenție. Să-i las în pace. Să nu-i tulbur. S-ar răzbuna încercând, poate, să mă contrazică, să mă convingă că azi nu e azi. Că poate e ieri sau e mâine sau poate ziua asta nu e a mea. Poate am intrat în ea fraudulos. Poate am uzurpat locul cuiva care urma să se nască și a găsit ocupat petecul lui de univers, atât cât să-și pună făptura. Și a amânat. Se va naște mâine. Poate mâine va rămâne un pic de spațiu viran. Până una-alta, joia dă semne de oboseală. Se înserează. Trage la somn. Face loc uneia pe nume vineri. Au și zilele legile lor, de la care nu se abat. Numai noi, oamenii, credem că ne abatem de la tot și de la toate. Dar e doar o iluzie. În definitiv, alegerile sunt deja făcute. Se numește fatalitate sau destin sau ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Totul e să ții fruntea sus, ca să se vadă.

Proză scurtă

Dan Stoica

A fost o vreme...

... când viitorul tropăia în fața porții, bătea cu pumnii nerăbdător la ușă, să mă ia cu el la drum.

Nu știu când i-am deschis - cum nu mai știu când am citit ultima oară „Capra cu trei iezi” - dar țin minte că mi-a sărit în brațe și mi-a șoptit la ureche că o să-mi fie credincios, întotdeauna, pentru veșnicie. Cui îi stătea mintea la pleonasmе când ții în brațe o asemenea minunăție?

A fost o vreme...

... când am bătut împreună toate dru-

murile, am apucat toate poteci-le, că duceau în-colo și dincoace, am nimerit prin toate gropile și

mlăștinișurile, ne-am scos unul pe altul acolo unde nu mai eram în stare să ajungem singuri la mal, ne-am împins osteneala până la capătul drumului unde descopeream mereu un altul, care ni se deschidea în față, mai abrupt, mai îngust, mai cu orizontul departe, de abia îl bănuiești.

A fost o vreme...

... când s-au stricat încălțărilor, și îmbră-țișarea nu a mai fost ce fusese. Viitorul s-a apucat să dispară uneori o zi, alteori mai multe, fără să spună unde a fost sau ce a făcut.

Am cerut să stăm de vorbă serios, pe fapte și promisiuni ferme, făcute o dată pen-tru totdeauna, să vedem cum să o scoatem la capăt, dar era mereu grăbit, mereu fără chef să taie firul în patru clipelor care îi mai rămă-seseră în desagă...

M-a tras de mână mai departe, uitând că nu mai sunt naivul care i-a deschis ușa cândva... Când a fost asta?

A fost o vreme...

... când l-am așteptat cu masa pusă și mâncarea ținută la cald, dar el nu a mai sosit nici mâine și nici întotdeauna și a trebuit să plec la drum singur.

A fost o dimineață...

... când m-am trezit ca după o beție, plin cu amintiri, plin cu trecut și înțelepciune, dar fără nimeni care să mi-o ia și să o împrăș-tie pe drum, așa cum dai grăunțe la păsări, să știe că ai trecut pe acolo și nu le-ai uitat...

Dacă nu mai poți să zbori... măcar să dai de hrană cui poate zbura...

Dacă l-ați văzut sau a trecut pe la voi, spuneți-i că nu îl mai aștept. Că mi-am refăcut viața și am mutat veșnicia într-o prietenie mai serioasă și nu atât de grăbită și zăpăcită cum e el.

Scrisă azi, acum, din brațele unui pre-zent acaparator care nu mă lasă să fac un pas dincolo de clipele lui. Parcă îl laud la pereți.

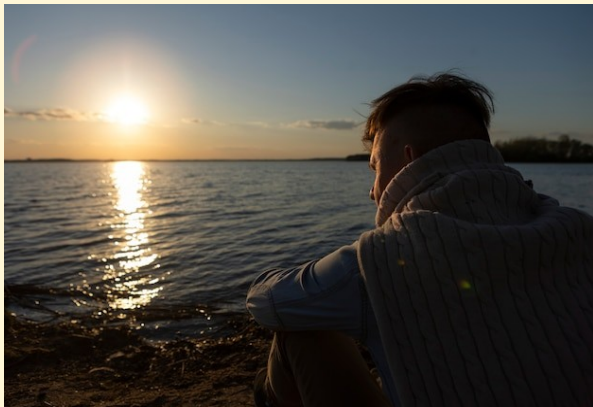
Privind în oglindă...

...nu-mi plac concluziile și nici „aprecierile finale!”, dar azi, scoțând multele oglinzi și oglinjoare pe care fosta soție le-a lăsat prin casă, mi-a rămas privirea agățată de un chip: al meu!

Nu mă mai gândisem de mult la mine. Cine sunt? Ce am ajuns? Ce caut pe lumea asta? sau, mai birocratic și eficient: „Scopul și durată călătoriei”, cum obișnuiesc structurile serioase să întrebe.

Un artist vagabond sau numai vagabond?

Mi-am revenit din criza de autobiciuire (trăiesc, totuși, în țara lui Sacher-Masoch, nu numai a multor altor genii cu care austriecii se mândresc) și m-am oprit la primul termen.

Artist și vagabond.

Am avut oare noroc? O, da... la femei... - pentru mine frumusețea lor a fost adevărata operă de artă - dar tot acolo am avut și cel mai mare ghinion. Atâta frumusețe am strâns în brațe, dar nu m-am putut abține să privesc peste umăr, să nu uit pe cineva. Așa ceva se plătește. Răspлата a venit ca un bumerang. Când am ajuns să fiu un iubit acceptabil (excepțional au zis cele care au vrut să mă laude), serviciile nu au mai fost cerute.

Oare pentru că am îmbătrânit și m-am îngărașat? (de fapt am slăbit și întinerit la loc, dar nu se vede, dacă nu se uită nimeni).

Nuuu!!! (iar mint și exagerez?).

Lumea s-a schimbat. În loc de vorbe frumoase și nopți focose se cer pe piață conturi bancare serioase!

Din bărbat cu maniere și alte calități ascunse, criteriul iubirii s-a mutat la „bărbat bazat, generos și un pic tontălău!”.

Am ratat fișa postului.

Dar câte greșeli nu am făcut, nu numai aici, ci și în alte domenii!

Am ratat atâtea lucruri și înțelegeri în viață încât din valoarea lor cumulată USA și-ar putea plăti datoria publică. (Exagerez? OK. Dar măcar datoria României tot aș reuși să o achit, dar mi-e teamă ca după aia să nu tragă compatrioții după mine, să se răzbune pentru că le-am luat covorul plângerii de sine de sub picioare!

Noi, vagabonzii, ne visăm artiști (boemi). Poate e o iluzie, poate e aievea.

Vrem să ne comparăm cu primii din parcare și noi suntem cei din urmă. Adică suntem fericiți. Gustul vieții nu are clasamente.

Zic să mă opresc la prima vocabulă: artist.

Am oferit (la liber, rar contra cost) frumos în dreapta și în stânga. Vreo câteva zeci (poate o sută) de fotografii pe care pot să le numesc, fără să îmi fie teamă, opere de artă, vreo zece spectacole din alte câteva zeci în care am scos (stors) din realitate ceva ce duce la suflăt prin pasarelele emoției. Experții îi zic catarsis, adică purificare. Nu știu... așa se zice... nu mă bag.

Probabil ceva mai bine stau cu literatura... am scris mult, dar raportul între solid și maculatură e mult mai avantajos ca în alte părți.

E suficient? E mai degrabă contradictoriu.

Nu sunt un om căruia să îi placă societatea (în afară de clipele în care e în lumina reflectoarelor, și în mijlocul atenției - se vede de aici originea moldavă von Dâmbovița).

Un singuratic visând la aplauzele metafizice ale vidului.

Am ratat multe în viață, mai puțin viața...

Era să dau colțul de multe ori (nu număr, poate uit vreun incident). Stați liniștiți, nu am vrut niciodată să mă sinucid. Pur și simplu

- Hai, lasă, mai ai de trudit, de suferit, de răs din toată inima, de asudat și de pierdut capul după te miri cine... așa că nu chiuli!

O viață plină de banalități neobișnuite. Nu îmi pare rău decât de ce trebuie să îmi pară rău. Un vagabond serios nu am mai întâlnit și nu știu cine mi-ar permite să mă numesc așa. Poate numai dorința de a mă ascunde? De cine, când aici, în sinea mea, nu am perdele la moștenirea grea a trecutului.

Acum, când nu mi-au rămas în față decât câteva decenii* mă uit în spate și văd vâlul vremurilor așa cum vezi printr-o ceață care se ridică peste apele din care sunt făcute zilele ce se adună ca boabele de orez în pungile anilor și

în sacii veacurilor.

Sunt ceva mai mult de un bob... mă uit într-o oglindă înainte de a o acoperi să nu o zgârii.

Mi-e dor de mine cel neștiutor (adică tânăr)!

Dacă ar fi să o iau de la capăt, tot aici aș nimeri. Cărțile le dă Șeful și cu el nu te poți tocni!

*sunt optimist, dar poate fi și mai mult, am lăsat decizia asta pe seama Cuiva în care am totală încredere.

Duminică, ultima înainte de începutul postului Paștelui

Oamenii or să mai danseze, or să mai cânte în gura mare sau mai pe ocolite, fiecare după ureche muzicală și bun simț, or să mai toarne pe gât licorile mândrei noastre industrii a uitării, în care alcoolul mai are încă un rol de vază, chiar dacă alte substanțe mai discrete și mai albe la vedere își dau coate să se pună în fruntea mesei.

Oamenii... ok, ei cu ale lor, eu cu ale mele... ud florile, cele câteva care mi-au rămas de la incendiul de acum doi ani. Atunci s-au urcat pe rug un oleandru, câțiva boboci de trandafiri, flori de nu mă uita și altele. De rușine că nu le-am scos de acolo nu mai știu cum se numeau.

Mi-am lăsat florile pradă focului. Flăcările? Ne înconjura ca niște mercenari puși să nu lase nimic în urmă.

Mi-am trezit nevasta - pe vremea aia mai aveam și așa ceva.

Am încercat să oprim flăcările cu niște câni și ligheane cu apă. Don quijotisme de doi bani speranță.

Așteptam să vină cineva să ne salveze. Ți-ai găsit.

Salvatorii (trei mașini pe pompieri cu toată dotarea) se agita să găsească o gură de

alimentare cu apă. Sanitarii din cele șase salvări își încheiau gulerele. Noaptea era răcoroasă. Cine ieșea din bloc era întreg, cine nu a ieșit nu a mai avut nevoie de prim ajutor.

Era și poliție. Să nu se sperie prea tare mulțimea de curioși dacă mai iese cineva întreg din bloc.

Toți erau ocupați până peste cap, când să mai aibă timp și de noi?

Care noi? Că eram numai doi (deci o minoritate). Cine ne-a pus să locuim chiar deasupra casei incendiate? Ne credeam Jeanne d'Arc și Giordano Bruno?

Că la asta m-a dus mintea când am constatat că suntem înconjurați (pe la geamuri și uși) de flăcări.

Salvatorii aveau treabă până peste cap să-i scoată din bloc pe cei care nu ardeau. Prevenirea e mama sănătății.

Și noi? Ei, pe noi ne lăsaseră în Voia Lui. Bine au făcut. Sunt convinși că EL e mai competent, nu că ceilalți nu ar fi bine instruiți. Dar ei acționează după proceduri, EL după Voia Lui. Vă dați seama cine are avantaj la serviciu.

Pe scurt, am tras de timp cu apa din borcane vreo cinci minute. Era ca în filmele de groază.

Nu o să știu niciodată cui i-a fost mai groază? Flăcărilor să intre fără să bată la ușă sau nouă că nu eram pregătiți să primim pe cineva la cinci dimineața.

Între noi și flăcări era un geam (termopan, dar orișicât nu de ger ne feream). Nu mai aveam cum să arunc apă pe balcon.

Mă uitam și nu aveam nici o idee cum să le îndepărtez. Dacă le înjuram sigur nu m-ar fi înțeles.

Prin reflexia metalului de la un stâlp, pe care incandescența îl făcuse oglindă, am zărit (intuit?) pata neagră ivită în dreptul ușii. Știam teoriile cu prosopul cu apă etc.*

Credeți că mai aveam timp să ne cumpărăm on-line sau trebuia să părăsim locul așa... cu ce nu aveam la noi?

I-am zis nevastei să iasă după ce respiră o dată, atât cât să o țină până la casa scărilor.

Credeți că am ascultat de vocea rațiunii care țipa la mine să fac la fel?

Inconștient, așa e la mine fișa postului, am așteptat să sară în țandări ferestrele, să se umple camera cu flăcări. Niște tâlhari nerăbdători să pună mâna pe tot ce găsesc.

Am tras ușa după mine, am închis-o și cu cheia, să fiu sigur că se ermetizează.

OK. Știam ce urma să se întâmple. Fizica mi-a plăcut și instructajul contra incendiilor l-am urmat. Ne dădeau un plus la salariu.

Casa devenise un spațiu fără aerisire (vedeți la ce folosesc termopanele?) Flăcările au dispărut într-o clipă, cu mult înainte ca eu să fi coborât scările și să ies.

Când am fost curios, după vreo oră, să văd dacă teoria și practica se împacă și la mine în casă, am dat peste cordonul de polițiști care mi-au cerut actele. Le-am spus că le am în casă...

- La ce număr?

Când mi-am declarat adresa completă au râs (că și polițiștii au umor).

- Apartamentul ăla a ars, așa că te-ai ars, vii cu noi.

- Ba mergeți singuri!

Holul era tot numai fum înecăcios. Vorbele de mai sus m-au costat mai târziu o declarație. Am arătat că folosirea forței împotriva organelor de ordine publică nu a fost dorită, ci numai iscată de împrejurări în afara putinței mele de a fi corect ca cetățean și fără cazier.

În fumul amestecat cu beznă de pe hol nu s-a văzut mare lucru. Eu lipseam, ceilalți nu vorbeau frumos despre mine. Mi-am purtat vânătaile pe scări, dar la apartament nu am ajuns. M-a oprit un pompier:

- Fără mască? Ți s-a urât cu binele?

- N-aveți una de împrumut?

Avea.

Casa până la ultima foaie de hârtie era plină de fum și scrum dar neatinsă de foc. Doar în balcon florile se urcaseră odată cu flăcările spre cer.

Azi mi-am amintit de ele. Oftez. Atât. Doar și ele „este vii” și nu e bine să le rupem, dragi copii...

Acum, că vine primăvara, or să dea în floare de dincolo de nori... Un oleandru, ceva trandafiri bătuți și Floarea de nu mă uita... Le ud și pe ele. Sunt om serios... folosesc lacrimile cu folos.

* Apartamentul de sub noi luase foc de la o țigară uitată aprinsă. Locatara apucase să iasă. Apoi și-a adus aminte de pisici. S-a întors. A deschis ușa, a făcut curent. Flăcările au înghițit-o după ce se hrăniseră cu pisicile.

Cu secole în urmă, într-un sat pierdut printre munți, cu poteci șerpuite care urcau primejdios până pe culmile stâncoase, unindu-se cu norii sau mergând pe lângă margini de prăpăstii și ascunzându-se prin păduri, locuitorii duceau o viață simplă și împlinită, adânc înrădăcinată în îmbrățișarea naturii. Fiecare pas făcut de-a lungul acestor cărări se simțea ca o călătorie spre ceruri, unde aerul era crocant și infuzat cu parfum de pin și flori sălbatice.

Casele construite din piatră și lemn se agățau de versantul muntelui, iar cele mai multe dintre terasele lor erau împodobite cu flori, revărsându-se în cascade de culori intense ce păreau că te privesc în interior. Hornurile eliberau fire subțiri de fum cenușiu, ce dansau grațios în brațele brizei muntelui, purtând cu ele aroma tentantă a pâinii proaspăt coapte. Clopotele de vânt, suspendate de streșinile de lemn, își scuturau tonurile melodice, armoni-

zându-se cu glasul adierilor zvelte.

Sătenii își desfășurau rutina zilnică cu o grație liniștită, care vorbea despre o legătură profundă cu pământul. Copiii desculți se jucau printre florile sălbatice sau alergau după fluturii cu aripi de mătase, iar râsetele lor cristaline răsunau printre stâncile tăcute, în timp ce bătrânii stăteau într-o contemplație liniștită. Pe fețele lor se ghiceau cu ușurință anii petrecuți în comuniune cu munții. Urcând, satul făcea loc unor câmpuri terasate, pline de culturi, care prosperau în aerul subțire al muntelui. În depărtare se vedea o cascadă alunecând pe perețele stâncii întunecate și abrupte, ce părea un nor alb și învolburat prăbușindu-se grandios în abis.

În acest sat binecuvântat trăia o familie frumoasă, care aștepta de douăzeci de ani sosirea unui copil, dar acesta întârzia să apară.

Chiar dacă anii treceau, încrederea lor a rămas neclintită și așteptau liniștiți ca Cerul să le trimită minunea, prin ușa întredeschisă a viitorului. Timpul acolo se mișca într-un ritm mai lent, anotimpurile pictau peisajul într-un caleidoscop de culori, iar legătura familiei cu lumea naturală era o sursă de forță și de mângâiere. Viețile lor, împletite cu ciclurile pădurii și cu dispozițiile în continuă schimbare ale munților, găseau frumusețea în ingenuitatea fiecărui răsărit și în promisiunea fiecărei noi zile.

Pădurarul Aron era un bărbat harnic, bine alcătuit, cu mâinile muncite, care a cunoscut atingerea copacilor străvechi și ceva din tainele limbajului lor. Își petrecea zilele rătăcind prin pădurile dese, ascultând secretele pe care le păzeau și îngrijindu-le cu dăruire, căci ele au fost casa lui de generații. Aida, soția lui, de multe ori cutreiera pădurile alături de el, având astfel prilejul ca întreaga zi să-l răsfețe cu emoție și bucurie virgină, izvorând din sufletul ei blând și ochii de culoarea lacurilor de munte. Degetele ei iscusite culegeau cu iubire florile delicate ale plantelor medicinale rare, împrăștiate printre stâncile acoperite cu mușchi și potecile mărginite de ferigi. Se mișca cu grație, trupul ei oglindind dansul căprioarelor care cutreierau pădurile. Conexiunea ei cu pământul și cerul era la fel de adâncă, precum rădăcinile pinilor falnici, care își urcau vârfurile ramurilor spre soare.

Cei doi soți aveau o legătură neclintită, precum munții înșiși, iar zilele lor erau pline de bucurii simple: ale râsului împărtășit, contemplației liniștite și ritmul unei vieți trăite în armonie cu tot ce-i înconjură. Când zorii priveau prin perdele de mătase lumea, tălpile lor deja scuturau argintul boabelor de rouă din ochii pădurii. În amurg, când clipa încremenea, meditau împreună cu natura, încălziiți de un foc de lemne strălucitor, care le lumina sufletele lipite de gene. Și astfel, pădurarul și culegătoarea de flori, legați de dragoste și de o reverență împărtășită față de înțelepciunea străveche a muntelui, își continuau călătoria prin efemeritatea tainică a timpului, cu inimile lor împletite cu pulsul naturii care îi împresura.

Aida era o pricepută tămăduitoare și îndrăgostită iremediabil de flori, colinda munții și pădurile zilnic, indiferent de starea vremii, pentru a le găsi. Descoperise multe plante prin locuri neumblate, testându-le pe ea însăși puterea de vindecare sau un potențial efect toxic, dându-le apoi diferite nume, în funcție de forma florii, poziția lunii, a soarelui sau de stările ei de moment. Avea un suflet de poet, iubea natura, oamenii, și avea o credință de nezdruncinat în Dumnezeu, înțelegând că din palmele Lui au crescut și prin El trăiesc toate. Când afla o floare rară sau necunoscută, extaziată, putea să stea lângă ea ore întregi, privind în adâncul ei, plină de uimire și

fericită, încercând să-i dezlege frumusețea, taina și puterea. Știa că fiecare floare era un dar divin și îl primea cu o bucurie evlavioasă și cu o nețărmită recunoștință, fericită ca un copil care a primit o jucărie nouă. Moștenise acea pasiune de la bunica sa, care cunoștea secretele curative a sute de plante și era de mare ajutor oamenilor din sat, vindecându-le bolile trupesti și sufletești.

Într-o zi, cutreierând un munte învelit în păduri, se simți brusc obosită și se așeză la rădăcina unui brad să se odihnească o clipă și ațipi. A visat că lângă ea a venit o zână, care îi spuse cu blândețe:

- Aida, știm dorința ta arzătoare! Mama Zânelor m-a trimis la tine să-ți dau vestea cea mare, vei avea un copil! Vei naște o fetiță căreia îi vei pune numele Vanda. Va fi o ființă specială și va rămâne în memoria oamenilor. I-a așezat apoi pe cap o cunună de flori, cu miros divin, de culoarea amurgului luminos, un violet emoționant și misterios, apoi dispăru.

Când s-a trezit, a văzut că era foarte târziu și privind cerul a rămas uluită de splendoarea lui. Își aminti de vis și murmură sfios: „Doamne, dacă îmi vei dăruia o fiică, mi-ar plăcea să aibă ochii de culoarea acestui amurg!”. Amintindu-și de coroniță, își trecu degetele prin păr și cu toate că nu a găsit nimic, simțea că acea floare exista undeva și aștepta să fie descoperită într-o zi de ea sau de Vanda.

Peste nouă luni de zile născu o fată frumoasă și sănătoasă, aflând datorită ei noi taine ale inimii, aducându-i cerul mai aproape. Din momentul în care prima inspirație i-a îmbrățișat interiorul, Vanda a fost închinată Naturii, arătată cu bucurie smerită munților falnici și pădurilor fremătânde, de către tatăl ei, Aron, pădurarul harnic și înțelept.

Zilnic, sufletul fetei s-a împletit cu sălbăticia care o înconjură, creând o legătură care era mai adâncă decât a copacilor străvechi. Vanda creștea frumos în brațele Mamei Natură, alintată de razele soarelui, odihnită de umbrele pădurii, hrănită de culoarea, nectarul și parfumul florilor.

Cântecul de leagăn al Aidei a fost o simfonie în care se unea suspinul vântului pribeag cu respirația pădurii, trilarile păsărilor, foșnetul aripilor de fluturi, sunetul izvoarelor răcoroase care își șerpuiau drumul necunoscut prin terenul accidentat și cu vocile spiritelor munților, șoptind tainice adevăruri știute de milenii, pe care puțini le puteau desluși. Copila asculta acest cântec surâzând vieții, făcându-și dintr-o rază de soare un arcuș și din inimă o vioară. Copilăria Vandei a fost o lume miraculoasă în care suflul Soarelui și al Lunii au oglindit lumina Înțelepciunii în boabele de rouă, lăsându-se privită de ochii inocenți.

Tatăl ei a învățat-o căile pădurii, insuflându-i o dragoste și un respect profund pentru toate creaturile vii și o înțelegere adâncă a echilibrului delicat al naturii. Mama ei a inițiat-o în tainele vindecării bolilor cu ajutorul prețios al plantelor presărate peste tot de mâinile sacre ale existenței. Adunate cu iubire și recunoștință de făptura candidă, infuzate cu apele cristaline din adâncurile inimii sale, acele leacuri făceau adevărate minuni.

Multe lucruri i s-au descoperit singure Vandei, când rătăcea prin desișuri sau urca pe vârfurile accidentate, întâlnind locuri și emoții noi, toate dându-i un sentiment de apartenență care transcendea cuvintele. Munții îi destăinuiau gândurile lor, croindu-i rochii străvezii din fuioare de ceață, urcând astfel discret spre cuiburi de vulturi. Pădurile i-au împărtășit poveștile lor, împletindu-i bătaile inimii cu pulsul clorofilei, iar râurile i-au cântat melodiile unei lumi neatinse de timp, îmbrăcând-o în nemurire. Poienile îi cunoșteau pasul și o chemau, punându-și inimile în palmele ei care împrumutaseră aro-

ma florilor. Cu fiecare anotimp care trecea, fata creștea în armonie cu lumea sălbatică și liberă, spiritul ei oglindind fluxul și refluxul lumii naturale.

A învățat să citească semnele de pe cer, adormind la picioarele lunii și ale stelelor, într-o stare deplină de pace. Alerga adesea, golită de gânduri, după lună odată cu norii, creștea și se cutremura cu ea la sosirea serii și la începutul unei noi zile. Îi plăcea să asculte cântecul păsărilor în care deslușea bucuria, tristețea, prietenia sau chemările tainice ale perechilor, până când devenea ea însăși cânt. Unduirea vârfurilor copacilor, atingând cu frunțile subțiri cerul, sub mâna vântului lin sau puternic, îi umplea sufletul de o emoție tainică și o fericire cerească îi cotropea inima. Privind extazul munților înveliți în nori albi, cu inserții aurii, meșteșugite de razele soarelui, asculta cuprinsă de evlavie rugăciunea tăcerii; acea tăcere în care se simțeau vibrațiile cerului și pământului, pe care le putea auzi, aducând-o într-o stare de contopire cu întreg universul. Simțurile ei erau intensificate în acord cu ritmurile subtile ale vieții, care pulsau prin sălbăticia adâncă, modelând-o în chip minunat.

Tatăl privea cu mândrie cum fiica lui îmbrățișa acea viață liberă, conștientă că ceea ce vedea și simțea făcea parte din ceva grandios, în care nu-i era deloc ușor unui om să pătrundă foarte adânc, cu mintea și simțirea, ci doar identificându-se cu acea lume mistică. Împreună au cutreierat zile și nopți prin inimi de păduri, peșteri ascunse în care viețuia câte un ascet uitat de timp sau creste periculoase, împărtășind momente de revelație și înțelegere nespusă.

Ultimul loc vizitat împreună în acea călătorie de inițiere a Vandei a fost într-un loc special, pe un vârf de munte, unde un turn falnic se ridica spre ceruri, culmea lui dispărând în îmbrățișarea norilor de ceață. Despre acea structură veche, cunoscută sub numele de Turnul Ascendenței, nu se știau multe lucruri, nici ce vechime avea și nici cine îl construise. Câțiva bătrâni, centenarii satului, spuneau că era acolo și când trăiau străbunii lor și se credea că era un portal către tărâmul zeilor, un loc de înțelepciune profundă și iluminare, care îi atrăgea doar pe cei curați cu inima și statornici în spirit.

- Vanda, darul meu celest, când îți va fi greu și nu vei găsi răspunsuri la întrebările tale și vei dori să mă întâlnești după ce voi părăsi acest trup sau vei fi prea atinsă de durerea oamenilor pe care îi îngrijești, să vii și să petreci câteva zile și nopți aici. Vei căpăta răspunsuri la aproape toate întrebările tale și vei fi iar proaspătă și curată ca lacrima unui izvor scăpată din ochii stâncii!

- Așa voi face, dragă tată! îi spuse șoptit copila, lipindu-și duios fruntea de umărul tatălui său, pierdut în frumusețea care se desfășura înaintea ochilor.

În acel loc, Vanda va urca adesea pentru tot restul vieții, câte două-trei zile, culegând de acolo o cunoaștere pe care în altă parte n-o putea primi cu acuratețe.

Anii au trecut și ea a devenit o tânără de o frumusețe rară, care semăna cu zâna din vis, ca două picături de apă: înaltă, suplă, cu părul lung, de culoarea chihlimbarului, cu niște ochi deosebit de frumoși și strălucitori, cu nuanțe profunde de violet, care aminteau de splendoarea cerului la apusul soarelui. Tatăl ei o dezmiarda „Prințesa cu ochii de cer” și o iubea așa cum norul iubește cerul; frunza, copacul; albina, floarea; privighetoarea, cântul; izvorul, oceanul...

Dar nu frumusețea fizică era darul ei cel mai prețios, ci iubirea pentru oameni, în special pentru copii și modul ei de a simți și de a vedea dincolo de ceea ce se putea vedea cu ochii fizici. Afla bucurie în orice și o aduna, dând-o mai departe celor cu care se întâlnea. Suferea mult

când vedea că oamenii se îmbolnăvesc și făcea totul pentru a le ușura durerea. Noaptea, cu ochii pe cerul ce-și sărbătorea nașterea noilor sori, lua parte la bucuria lui și cerea smerit ajutorul forțelor care o îndrumau în munca ei nobilă. Uneori, plângea pentru oamenii pe care nu-i mai putea ajuta, dar nu pentru că știa că vor muri curând, aflase de mult timp că moartea nu există, ci pentru durerile lor crunte, pe care încerca să le ostoiască înainte ca muribundul, într-o explozie de fericire, să deschidă ușa nemuririi.

Ajunsesse vestită în satul ei, dar și în alte sate îndepărtate, unde mergea pentru a-i trata pe cei bolnavi care îi cereau ajutorul. Oamenii o căutau din ce în ce mai des, nu numai pentru a le vindeca trupul, ci și datorită înțelepciunii ei, cerându-i sfaturi și bucurându-se de prezența ei serafică. Ea ajuta mereu, simplu și firesc, cu evlavie și devotament, intrând în curțile și inimile lor așa cum cobora lumina soarelui peste lume, ploaia peste câmpuri, parfumul din flori prin văi.

Pentru a ajunge cât mai repede în satele îndepărtate, tatăl său îi cumpărase un superb cal arab, de un alb strălucitor, care îi devenise un prieten fidel, având cu el o legătură magică.

O iubeau toți oamenii cu care interacționa, iar tinerii care o vedeau se îndrăgosteau instantaneu de ea și o căutau, dar ea era greu de găsit. Muncea în orice anotimp, culegând ierburi, flori, fructe și rădăcini din care făcea leacuri, dăruindu-le celor suferinzi. Nu voia să primească nimic pentru munca ei, căci privind chipul radiind de fericire al celui ridicat din durere, era și ea fericită și aceea îi era plata. Tot ce-i trebuia ca să se întrețină îi dădeau pădurea, muntele și izvorul, nu-i lipsea nimic niciodată. Se simțea cea mai bogată și fericită ființă de pe pământ și mulțumea în fiecare zi Cerului pentru tot.

Când părinții Vandei au plecat să cutreiere pădurile veșnice, a dăruit casa unei familii nevoiașе cu zece copii frumoși și sănătoși, la care mergea uneori să se joace cu ei, să le împărtășească din cunoașterea și iubirea ei pentru tot ce exista. În zilele în care acea familie sărbătorea ziua de naștere a vreunui copil, îi lua pe toți în plimbări lungi în pădure, pe munți sau îi ducea la stânci unde priveau cum firul de apă eliberat din trupurile lor nemișcate îmbrățișa primordial lumina. Vanda îi îndemna să asculte bucuria fiecărui strop, să-și spele chipurile și să guste cu pioșenie din lichidul viu, sfințind astfel clipele, ceea ce îi va ajuta să culeagă cântec, lumină, nemurire.

Ea își construiește la poalele unui munte, pitită în gura pădurii, o casuță mică din lemn, lângă picioarele reci ale unui râu, dar acolo stătea foarte puțin. Oamenii o căutau și ea îi ajuta pe toți, oferindu-le cu iubire tot ce primea din mâinile miraculoase ale naturii. Acolo unde se cerea urgent prezența ei, ajungea iute pe cărări neștiute de nimeni, pe calul ei vrednic, mergând

pe poteci atât de înguste încât la un pas greșit o așteptau prăpăstii al căror fund nu se zărea. A rămas în pădure printre florile ei dragi, vindecând lumea, iar acolo unde se credea că nu se mai putea face nimic pentru bolnavi, de multe ori ea putea. De aceea, cei disperați mergeau la Vanda și ea niciodată nu spunea nu, chiar dacă era soare, ploaie, furtună sau viscol, nimic n-o putea încetini sau opri.

Dialoga la nesfârșit cu pădurea, cu muntele, cu păsările, cu animalele și mai ales cu florile, dar și cu vântul, cu norii și cu soarele, care deveniseră totul pentru ea, iar uneori simțea că toate acele minuni creșteau și în ea. Soarele era ca un iubit pentru ea, îl venera, știind că din el își adunau puterea, frumusețea și culoarea plantele, dar și tot ceea ce trăia pe Pământ. Iubea tot ce o înconjura, cu o iubire desăvârșită. Nu se căsătorise pentru că nu putea iubi nici un bărbat, așa cum și-ar fi dorit el. Deși toți o doureau cu disperare, au înțeles cu timpul că este inaccesibilă ca o stea, lumina ei ajungea la lume, dar lumea nu putea ajunge la ea. Era intangibilă, aparținea pădurii, munților, cerului, soarelui, apelor, vântului și florilor, trăind astfel cea mai frumoasă și inocentă poveste de iubire. A tălmăduit mii de oameni, mai ales copii, și a ajutat multe femei să rămână însărcinate și să aducă pruncii în lume sănătoși și puternici.

Într-o seară, venind dintr-un sat călare pe calul ei frumos, o ușoară melancolie o încerca, întrebându-se cine îi va ajuta pe cei bolnavi când ea va pleca să culeagă flori celeste. Soarele, alunecând după un munte, anunța sfârșitul zilei și cerul s-a umplut de culoare! Privind spre satul ei drag a șoptit sfios: „Te rog, Doamne, de vrei, transformă iubirea mea pentru oameni într-o floare de leac să rămână lumii, când eu nu voi mai fi! Dă-i florii culoarea cerului, la fel cum ai dat culoare ochilor mei, ca atunci când cei suferinzi nu vor ști unde să meargă să caute leac, Tu să-i călăuzești spre floarea Vandei!”.

Și în timp ce soarele apunea în spatele vârfurilor zimțate ale munților, aruncând o ultimă strălucire aurie asupra pământului, ea stătea la marginea pădurii, cu inima debordând de recunoștință pentru lumea care îi modelase sufletul.

În acel moment și-a dat seama că nu era doar o parte a naturii, era natura însăși, o întruchipare vie și respirabilă a frumuseții și a puterii care o înconjura. În fiecare șoaptă a vântului, în fiecare rază de lumină a lunii coapte care se filtra prin baldachinul din frunze al copacilor, ea găsea o reflectare a propriului suflet neîmblânzit, îmbrățișat de sălbăticia care o crescuse, într-o legătură care nu avea să se rupă niciodată.

Rătăci aproape întreaga noapte sub lumina lunii pline, împreună cu Ino, calul ei puternic și deștept, într-o stare de fericire deplină. Calul părea o arătare argintie plutind în oceanul întunericului, purtând dulcea povară a tinereii care trăia o stare sporită de conștiință, unindu-și instantaneu respirația cu cea a nopții. Atrasă de o forță nevăzută, ea a dat peste un crâng ascuns, în care puzderie de flori violete dansau în lumina lunii. Frumusețea eterică a florilor i-a captivat sufletul și un parfum neștiut, proaspăt și dens, cu adieri tainice, i-a sărutat fruntea. Coborâtă de pe cal, a alergat extaziată în mijlocul acelei mări violete și în timp ce îngenunchea printre florile legănate de respirația nopții, ochii lunii îi descoperiră o siluetă strălucitoare, care a apărut brusc în fața ei. Era spiritul câmpurilor pline cu acele flori, un paznic binevoitor al Naturii și un trezorer al înțelepciunii ancestrale. Cu o voce la fel de blândă ca foșnetul frunzelor, spiritul i-a dat fecioarei un har: cunoașterea puterilor vindecătoare ale acelei plante, un dar de împărțit celor aflați în nevoie. Totodată i-a șoptit și numele florii magice: Lavanda!

- Oamenii vor veni la tine, la Vanda, să ia aceste flori. Vei umple de asemenea câmpurile și grădinile cu ele, căci ești aleasă de multă vreme pentru asta și e firesc să-ți poarte numele!

Din acel moment, fecioara a devenit cunoscută drept Păstrătoarea Lavandei, îngrijind câmpurile cu o tandrețe care oglindea spiritul florilor înseși, căci în acea noapte singulară, când și-a deschis palmele să atingă cerul brodat cu pădurea violetă căzută pe pământ, s-a unit cu ea. Lumina lunii le-a botezat legământul prin elixirul picurat ca ofrandă din florile de lavandă

în palmele ivorii și astfel a căpătat știința de a face noi remedii care aduceau mângâiere sătenilor, vindecând bolile și liniștind sufletele tulburate.

Au trecut generații, iar legenda Păstrătoarei de Lavandă a dăinuit, fiecare nou gardian al câmpurilor onorând legătura sacră dintre pământ și spirit.

Astăzi, câmpurile de lavandă încă înfloresc în aceeași nuanță încântătoare de violet, parfumul lor plutește prin sat ca un cântec de leagăn, o amintire a moștenirii de durată a trezorerului Lavandei. Și astfel legenda Lavandei continuă să trăiască, o mărturie a puterii darurilor naturii și a feeriei atemporale a unei flori simple care poartă în ea spiritul vindecării și al speranței.

Când veți vedea un câmp de lavandă și veți simți o bucurie peste fire, privind freamătul violet, să știți că spiritul feciorelnic al Vandei s-a unit cu cel al florilor și cutreieră lumea... îmbrățișându-vă! Iar când veți bea o cană de ceai de lavandă, în care au curs lacrimi violete, să credeți că sunt de bucurie, ale celei care vă vindecă. Și dacă îl veți savura deschizându-vă și inimile, șoptele acestei povești mistice va răsună în sufletul vostru.

Închizând ochii, veți simți aieva, cum vă plimbați mângâiați de briza blândă și parfumul floral de levănțică ce dansează lin în aerul satului de munte cu poteci care duc până la nori.

